

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-238/03
Бања Лука, 30.9.2004. године**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Бајић Петра, као предсједника вијећа, Бајагић Здравка, Гојковић Стаке, Лукић Драгослава и Мрша Смиљане, као чланова вијећа, у правној ствари тужитељица М. мал. М. по мајци М. М. и М. М. кћери М. из Д., коју заступа пуномоћник М. С., адвокат из Д., против туженог Б. М., сина Б. из П., ради утврђења очинства, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Д. Гж-693/02 од 1.4.2003. године на сједници одржаној 30.9.2004. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Д. П-447/02 од 25.9.2002. године утврђено је да је тужени природни отац мал. тужитељице М. М. коју је 31.7.1999. године у Д. родила њена мајка – тужитељица М. М. и тужени обавезан да за издржавање мал. тужитељице М. М. доприноси са износом од 30 % од зајамчене плате у Р. С. почев од подношења тужбе, као и да тужитељицама накнади трошкове спора у износу од 487,50 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Д. Гж-693/02 од 1.4.2003. године жалба туженог се одбила и првостепена пресуда потврдила.

Благовремено изјављеном ревизијом тужени побија другостепену пресуду због, како то произлази из навода ревизије, битне повреде одредаба парничног поступка, па предлаже, како то такође произлази из навода ревизије, да се жалба уважи и нижестепене пресуде укину, те предмет врати на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен.

Републички јавни тужилац се није изјаснио о поднесеној ревизији.

Предмет одлучивања у овој парници је захтјев тужитељица да се утврди да је тужени природни отац мал. тужитељице М. М. (даље: малодобна тужитељица), коју је родила њена мајка – тужитељица М. М. (даље: друготужитељица) у Д. 31.7.1999. године и да се туженом наметне обавеза да јој плаћа допринос за издржавање.

На основу изведених доказа нижестепени судови су утврдили да је малодобна тужитељица зачета у периоду између 23/24. новембра и 2. децембра 1998. године и да је друготужитељица у критичном периоду зачећа малодобне тужитељице одржавала полне односе са туженим.

Изнијето утврђење ревидент не оспорава ревизијским наводима.

Тужени је на расправи која је одржана 28.2.2001. године признао да је са друготуженом имао сполни однос у три наврата, али је изразио сумњу да је малодобна

тужитељица његово дијете, јер да је друготужитељица имала полне односе и са другим лицима. При овој тврдњи остао је све до подношења жалбе против првостепене пресуде П-76/00 од 23.8.2001. године којом је усвојен тужбени захтјев у којој је по први пут промијенио првобитан исказ наводећи да са друготужитељицом никада није имао полне односе.

У овој парници изостала је судско-медицинска анализа ДНА профила узорка крви малодобне тужитељице, њене мајке – друготужитељице и туженог коју су тражиле тужитељице. Тужени се није изричито противио провођењу овог доказа, али је провођење овог доказа условио тиме што је предложио да се претходно изврши судско-медицинска анализа узорка крви тужитељица и других лица која друготужитељица по својој вољи одабере из реда лица са којима је одржавала сполне односе у вријеме зачећа првотужитељице. Приједлог туженог у овом правцу нижестепени судови су оправдано одбили не само стога што се друготужитељица томе успротивила, већ првенствено стога што у спору за утврђење очинства странке могу бити само лице чије се очинство утврђује, дијете и мајка дјетета (члан 137. став 2. Породичног закона ("Службени гласник Републике Српске", бр. 54/02 – даље: ПЗ), услијед чега суд нема овлашћења да спроводи овај доказ уколико се тужбом не означи више лица за која се тврди да су могући очеви дјетета. Отуда Врховни суд прихвата закључак другостепеног суда да је наведени приједлог туженог, кога тужени понавља и у ревизији против другостепене пресуде, неоснован и да по мишљењу овог суда води неоправданом одуговлачењу парнице и очигледно на штету мал. тужитељице. Није, наиме, довољна проста изјава туженог да су и друга лица имала полних односа са мајком мал. тужитељице у вријеме зачећа, није довољна проста необразложена сумња да друготужитељица поступак прошири и на друга лица јер би то водило, а у пракси води до непотребног одуговлачења парнице. Према томе, не може бити говора о томе да су поузданост других доказа и истинитост чињеница на којима су засноване нижестепене пресуде сумњиви само због тога што преглед крви није извршен.

Крај изнијетог стања ствари, а и с обзиром на околност да резултат претраге крви који не искључује очинство, при оцјени доказа не може да има утицаја на вриједност осталих доказа, јер са њима нема каузалне везе, нижестепени судови су имали довољно основа за закључак да је тужени заиста отац малодобне првотужитељице. Отуда нижестепени судови нису погрешно примијенили материјалн о право када су у односном дијелу усвојили тужбени захтјев.

Полазећи од неспорних чињеница да је друготужитељица незапослена, да су потребе за издржавањем малодобне првотужитељице значајне с обзиром на њен узраст и остале услове живота, да је тужени није у радном односу ни корисник пензије, а нити остварује сталну новчану ренуту у мјесечним износима – нижестепени судови су правилно судили када су у складу са чланом 260. став 1. ПЗ, обавезали туженог да доприноси у издржавању малодобне тужитељице са износом од 30 % од зајамченог личног дохотка у Р. С..

Због свега изнијетог ваљало је ревизију одбити као неосновану и примјеном члана 393. Закона о парничном поступку ("Службени лист СФРЈ", број 4/77 до 35/91, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 17/93, 14/94 и 32/94) који се у складу са одредбом из члана 456. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 58/03 и 85/03) има примијенити у овој парници, рјешити као у изреци.

Предсједник вијећа
Петар Бајић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Братић Душанка